

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA:

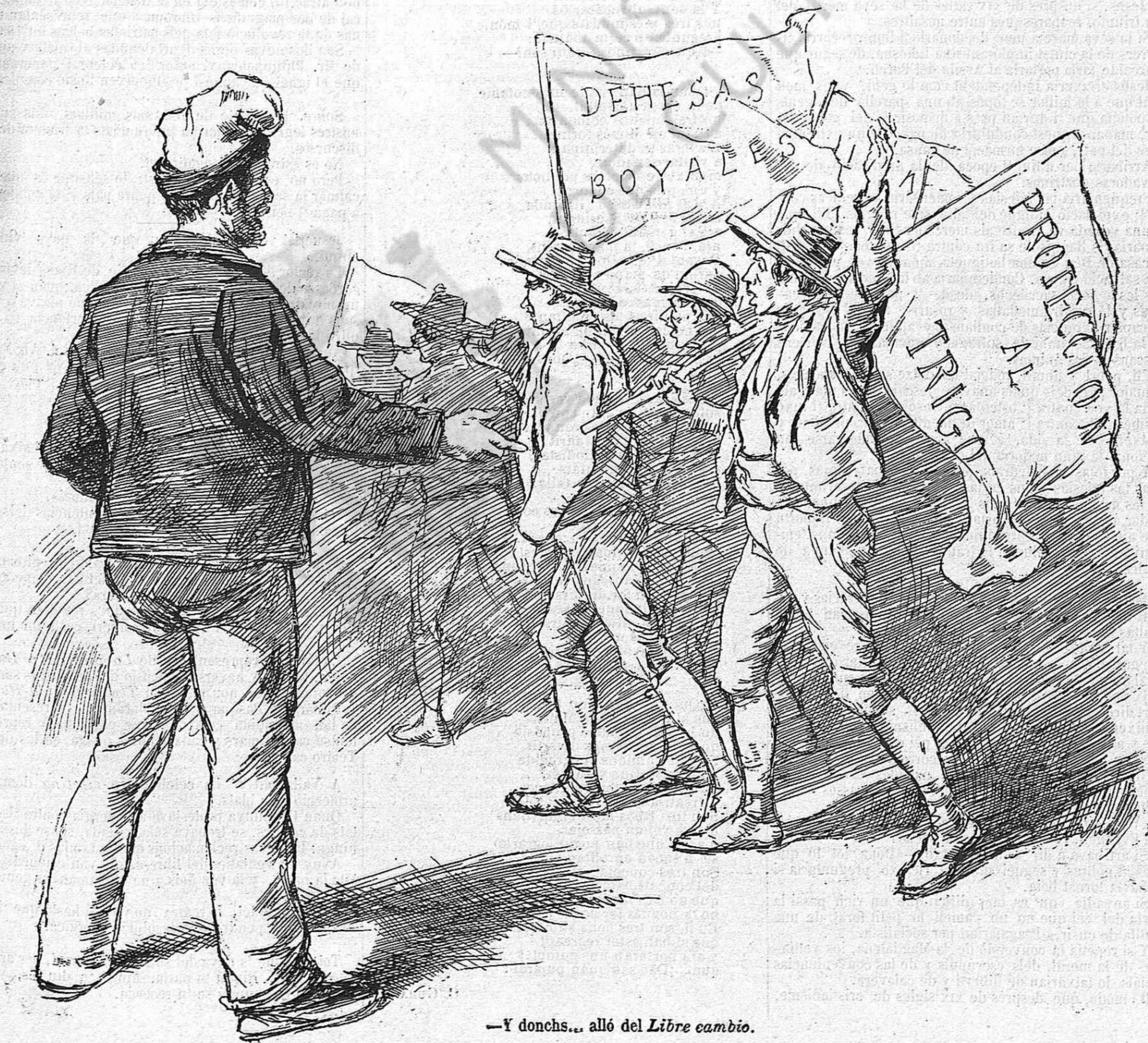
CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1⁵⁰
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2⁵⁰.

REGIONALISME.—LA MANIFESTACIÓ DE VALLADOLID.—(Dibuix de J. L. Pellicer.)

—Y donchs... alló del Libre cambio.

JESÚS.

A naixe humilment en un estable; va viure pobrement en una botiga de fusteret; va morir afrentosament en un patíbul.

L' historia de Jesús tanca un caudal d' ensenyansas per l' humanitat. Pobre y perseguit mentre visqué, després de mort fou proclamat rey de reys y salvador del mon. Una gran part de la civilització antiga se rendí a las ideas que predicava, y no bastant per reverenciarlo la intima adoració dels cors, se li alsaren temples y altars. La qualitat de home il·lustre no bastava a sa grandesa y se li concedí la categoria de Déu.

Lo contrast entre la vida penosa y trista y la gloriosa immortalitat de Jesús es un exemple que mou y mourá sempre a tots los homes desinteressats a pagar tribut als ideals de la justícia.

Jesús sigué 'l primer demòcrata de la terra.

Demòcrata per son naixement, per sas doctrinas, per son caràcter, per sas aspiracions, per la fé y la constancia ab que seguí fins al Calvari, lo camí d' espinas que s' havia trassat, rendint al triomfo de sas ideas tot lo que possehia, la pau, la tranquil·litat y últimament fins l' existència.

Mil cops he pensat quina seria la conducta y la sort de Jesús, si després de XIX sigles de la seva mort y del seu triomfo, reaparesqués entre nosaltres.

Si la seva mare a punt de donarlo a llum, recorria 'ls carrers de la ciutat implorant una limosna, de segur que l' alcalde faria portarla al Assilo del Parch.

Jesús creixeria independent com lo geni, y es molt fàcil que a lo millor se topés ab una parella de agents de policia que 'l durian prés a disposició del governador, manant aquest conduhirlo de pas, de un extrém al altre del país, sense formació de causa.

Arribaria per últim l' època de la predicació de las salvadoras doctrinas.

Freqüentaria las iglesias y comensaria a predicar contra l' explotació indigne del fanatisme religiós. Ell que ja una vegada va treure als mercaders del temple, fulminaria 'ls llamps de sa ira contra 'ls que han convertit la casa de Déu en una botigueta ahont se ven y 's compra salvació eterna. Condemnaria ab la enérgica paraula tots los negocis sacrilechs, desde 'l petit de llogar cadiras y de vendre medallas y rosaris, fins al més gros de captar herencias de confiança y ambicionar los bens de la terra a cambi de sufragis y oracions per l' etern descans de las ánimas.

Ell, pobre y humil, rodejat de dotze senzills apòstols, la major part dels quals anavan descalços pel mon, al·laria la veu contra l' ostentació insolent, contra 'l luxu desmesurat, contra l' amor desmedit a las comoditats y platxerías de la vida, a que acostuma mostrarse tan aficionat la gran majoria del clero.

Y per totas las catedrals, per totas las parroquias, per totas las iglesias y fins en las més reduhidas ermitas y en los més petits santuaris las campanas destinadas a cridar a l' oració, brandarian a somatén contra l' importú que anés a interrompre 'l negoci, y 'ls sagristans empunyant l' apaga-llums, lo traurian a cops de canya de l' iglesia.

Jesús recorreria vilas y pobles aliviant desgracias y curant malalts, y las autoritats l' hi imposarian fortas multas per exercici ilegal de la medicina.

Y tal vegada no faltaria un bisbe, qu' entre cigarrillo y cigarrillo, empunyaria la ploma per espetar una pastoral tremenda é inflada, prevenint als seus súbdits que baix pena de pecat mortal s' abstinguessen de pendre part directa ni indirectament en las superxerías de la bruixeria moderna, en lo sonambulisme, en l' hipnotisme y otras malas arts inspiradas pel dimoni.

Si en lo temps en que Jesús recorregués una comarca, se trobava aquesta infestada de partidas carlistas, los defensors de Déu, Patria y Rey, serian capassos de tu-sellarlo per descamisat.

¿Y qué succehiria si Jesús repetia tots los conceptes del Evangeli, referents a la vida social?

Si arribava a dir a un ricatxo:—«Dona tot lo que tens al pobres y segueixme», lo ricatxo preguntaria si s' havia tornat boig.

Si anyadia «qu' es més difícil que un rich passi la porta del cel que no un camell lo petit forat de una agulla de cusir», l' agafarian per socialista.

Y si repetia la conversió de la Magdalena, los vetlladors de la moral, dels escrúpuls y de las conveniencias socials, lo tatarian de llibertí y de calavera.

De modo, que després de XIX sigles de cristianisme,

trobaria las mateixas persecucions, las mateixas penallitats, los mateixos martiris y tal vegada la mateixa mort, que al emprendre fa 1,888 anys la regeneració de la humanitat.

Jesús ha triunfat; pero l' hipocresia no ha desaparecut y es molt difícil que arribi a desapareixer de la terra.

Mentres hi haja homes, hi haurá escribas y faritzéus. Se reconeixerá, se proclamará la bondat de tota doctrina salvadora; pero no faltará may qui la falseji y qui l' exploti.

Al menos, ja que ha de ser aixís, que 'ls homes de bona voluntat se uneixin y no reparin en sacrificis, sino per alcansar una victoria efectiva, per seguir l' exemple del primer demòcrata y deixar un bon nom y un gran exemple a las generacions futuras.

P. K.

TRES...

Ben juntets, per no extraviarse, y ab cert ayre de pagés recorran la Cort d' Espanya dia y nit, sempre tots tres. S' aturan per las botigas, s' encantan ab los fanals, contemplan los edificis, sobre tot los que son alts. Passejan totas las plassas, segueixen tots los carrés; veuen Palacio, 'l Retiro, la Castellana, 'l Congrés... Desde 'l moment en que 's llevant fins que se 'n tornan al llit, no descansan, no sossegan, giravoltant tot Madrid. Y la gent, al repararlos tots tres més mudats que 'l món, pregunta ab certa malicia:—«Aquestos tipos... ¿qui son?»

Quan ja han vist lo més notable de la egregia capital, los tres fulanos comensan a agafá un tó més formal. Llavoras se determinan a visitar senadors, diputats, escriptors públichs y una pila de senyors. Ara al ministre d' Hisenda, ara al senyor President, ara al general Cassola. ara... en fi, la mar de gent. Davant d' ells, los tres fulanos parlan de plans colossals, de projectes fabulosos, de reformas radicals... Los polítichs los escoltan per no causals'hi un afront, pro al tenirlos ja fora tothom pregunta:—«¿Qui son?»

Cada tarde ó cada vespre solen doná un gran convit, hont los tres socios reuneixen lo més granat de Madrid. Allí hi van los periodistas, allí hi van los diputats, los polítichs de més talla, totas las celebritats. D' otras n' hi ha tantas com vulguin, lo vi corra com si res, los plats surten a dotzenas... ¡com que convidan ells tres! Quan vé lo moment dels brindis, saltan del Xampany los taps y tots volen fer discursos en honor d' aquells tres caps. Pero ab tot, al despedirse, no passa pas un segón que 'ls convidats no 's preguntin:—«Aquestos socios... ¿qui son?»

¿Qui son? Pues son tres patricis, que al trasladarse a Madrid no han tingut altre propòsit que passá 'l temps divertit. Son tres amichs del alcalde don Paco Rius y Tauler, que fa temps tenian ganas de realisar aquest viatjet. Son tres tipos molt simpátichs que 's volian passejar, y avuy que han pogut lograrho se 'n saben aprofitar. Son tres concejals il·lustres del concell barceloní, que no han fet res que, en resúmen, no 's pogués fer desde aquí. En fi, son tres bons subjectes que s' han estat recreant y ara portarán uns comptes que... ¡Déu sab quán pujarán!

C. GUMÁ.

En la qüestió del matrimoni civil lo govern de 'n Sagasta s' ha mostrat més papista que 'ls conservadors y hasta que 'ls mateixos moderats. Ha sigut alló de dir: «Papa qué vols, Papa qué desitjas» y se li ha donat tot lo que demanava.

Ab molta rahò un orador republicà ha pogut recordar una celebrada frase de 'n Romero Ortiz: «A Roma, deya aquest home públich liberal, no hi anéu may de genollons, que sino hi arribareu lart.»

Y 'ls sagastins no tan sols hi han anat de genollons, sino que pel camí han caygut una infinitat de vegadas. Ja que tant papistas son, diguemlos de una vegada:—«Vaja, liberals de pega, que Déu vos ampari.»

A Valladolid se celebran *meetings* proteccionistas. ¿Qui ho havia de dir quan los agricultors castellans escoltavan com si sentissen ploure, 'ls clamors dels obrers y productors de Catalunya?

¡Ah! ¡no hi ha discurs més eloqüent que 'ls badalls de gana!

Y aquí a Espanya actualment badalla tothom. La meytat de la nació 's queixa per no poder vendre blat, y la meytat restant gemega per no poder comprar pa.

Lo panorama de Plewna, que continua sent visitat y admirat per tot Barcelona, té, desde fa pochos días, un nou atractiu, consistent en la instalació en lo mateix local de dos magnífichs dioramas que representan escenas de la revolució feta pels patriotas belgas en 1830.

Son dos novas obras d' art degudas al mateix pinzell de Mr. Philippoteaux, autor del celebrat panorama, y que al igual que aquest produheixen ilusió completa.

Sobre 'l projecte de reformas militars, fins ara 'ls nostres legisladors portan pronunciats la friolera de 446 discursos.

No es estrany que agafin set.

Pero no es aixó lo més trist: lo sensible es que per calmar la set que agafan, lo pobre país está condemnat a pagá 'l beure.

Jesucrist deya:—«Déixeu que 'ls noys vinguin ab mi.»

Lo rector de la Mercé 'l diumenje de Rams devia recordar de aquesta màxima evangélica, quan al veure un noy de pochos anys que ab lo palmó picava a terra sens duple distretament, per tota advertencia va omplirli la cara de revessos.

Aquest fet va promoure un fort escándol. Algú deya que 'l noy abofetejat era fill de liberal. No fora res d' extrany: los gossos coneixen la cassa ab l' olor; certs capellans coneixen del mateix modo als que portan sanch liberal a las venas.

Lo general Boulanger ha sigut donat de baixa per cinch anys en las filas del exercit en virtut de sentència de un concell de guerra.

Y no obstant a Fransa ningú 's pronuncia.

No 's pronuncian més que las sentencias dels Tribunals y tothom las respecta y las acata.

A Berlin certs elements adictes al antich règimen han publicat un folleto contra l' esposa del nou emperador.

Aixís se comensa. ¿Cóm s' acabarà?

Casi sempre la conducta dels que 's revoltan quan no surten ab la seva, si no val un imperi, costa un imperi.

La tercera representació de *Lo plet de 'n Baldo-*

mero, ab tot y haverse donat lo dia de dimars sant, va proporcionar un nou plé en lo *Teatro Catalá-Romea*.

Dimars de Pasqua se reanudarán las representacions de tan aplaudida comedia, que continuarà representantse cada dimars y cada dijous, ó siga en los días de Teatro catalá.

A Valladolid s' ha celebrat un *meeting* demanant protecció pels blats.

Quan Catalunya protestava ab energia contra 'ls tractats de comers, se trobava sola, aislada, sense aussili de ningú: las sevas reclamacions eran tixxadas d' egoisme.

Avuy las ventatjes del libre-cambi van estenenstse per tota la nació, y la veu dels que reclaman es general y unánime.

A pesar de tot, lo remey no vindrá hasta que 'l país se resolgui a pendre una resolució enérgica.

Tot alló que 's deya del sufragi universal, per ara ha quedat mort. Ningú 'n parla, ningú 'n diu res, y casi pot dirse que ningú se 'n recorda.

Es lo que deya un:

—Al prométrems lo sufragi,
en Sagasta 'ns va sorprendre...
¿Ell donarlo? ¡Ca, barret!
si 'l volém.. l' haurém de pendre.

Un diari francés assegura que dintre de poch en Sagasta deixarà 'l poder, y 's formarà un ministeri presidit pèl senyor Martinez Campos.

Si senyors: y hasta s' afirma
que en la próxima senmana
en Martos será nombrat
arquebisbe de la Habana.

CARTAS DE FORA —En un poble de la provincia de Girona va anarse á confessar una xicota jove y maca ab lo vicari, qu' es sapat y vigorós com un toro. Lo confés va preguntarli pèl seu estat, y la noya va respondre qu' era soltera.— Va al ball? interrogà 'l confés.—Sí pare. respongué la penitenta.—¿Y quan un home l' abraça per ballar no se li mouhen las sanchs? —No, pare.—Aixó no es cert, porque á mí, no més de parlar ab voste ja m' están fent moviment.

La noya va al·lar-se del confessorari roja com una rosella, y en tot lo poble avuy no 's parla més que de las sanchs bullentas del vicari

Ompliriam tot lo número de LA CAMPANA si haguéssim d' extractar los sermons que ab motiu de un novenari dedicat á Sant Joseph ha predicat en la iglesia de santa Coloma de Farnés un tal Pare Turró, carca desesperat sense pèls á la llengua, que las emprèn ab formas las més ordinarias y estúpidas contra 'ls liberals, contra 'ls masons, contra la ciencia moderna y contra tothom que no pensa com ell. Després de tot no val la pena de entretenirse á cassar predicadors més plens de punxas que 'ls porchs espins, ja que ab las sevas intemperancias de llenguatge fan encare un bè á lo mateix que intentan deprimir.

Lo rector de Parets, éu haver esguerrat la carrera. Segons las sevas aficions, hauria hagut de tirar per taberner, ja que fa algún temps que vé traficant ab vi y fent la competencia als seus feligresos que 's dedican á la venta de aquest article. ¡Y cuidado que 'l rector de Parets, á més dels emoluments del s u càrrech, cobra l' arrendament de sis quarteras de regadiu, que per un de aquells miracles que tan sols se veuhen entre la gent de Iglesia, s' han escapat de la desamortisació eclesiástica! ¡Ojo, Sr Puigcerver!

Per rector mode o 'l de Alguaié (Lleyda). No content ab dir desde la trona qu' ell t' fusells per fer foch á tothom, sempre que va á las professons porta un bastó d' estocho, ell diu que per fer por als gosos. Moltes vegadas tréu als devots á e-pentas de la iglesia, sobre tot quan hi portan criaturas. És lo que va fer lo diumenje de rams, que interrompé algunas vegadas la missa qu' e-tava celebrant se dirigi al públich ab termes més propis de un carter que de un sacerdot.

Una pregunta: ¿Es qu' en los seminaris no s' ensenyan las reglas de la urbanitat y de la bona criansa?

LAS CRIADAS RESPONDONAS.

CCEDAL!

—¿Qué mana senyor?
—¿No 'm coneixes?
—Prou! La cara de voste si que no pot contondres ab cap més: es infalsificable.
—¿Que te 'n rius de mí?
—¿Dèu me 'n quart! Vull dir no més, que dességuida que l' h' vist l' he reconegut: voste es lo nostre estimat rev don Carlos.
—¿Ah bueno! Donchs ja veurás: ¿sabs per qué hi vingut á trobare? Per donarte una repulsa.

—¿Senyor! Mal fet de molestarse per una cosa aixís.

—¿Mal fet? ¡que la sabs llarga! Parlém á pams.
—A pams, a metros... del modo que vulgni.
—¿Ets carlista tú?
—Y voste ho pregunta! ¿No sab que per voste de-ramaria fins l' última gota de sanch?
—Es mentada: tú no derramarías res.
—¿Ara sí que 'm farà cremar! ¿Per qué ho diu aixó?
—Perque ets un insurgent, un revolucionari.
—¿Jo? ¡Ay Jesús, Maria, Joseph!...
—Sí senyor, tú: fa un any que m' escarrasso enviante cartas y més cartas, y...
—Perdoni: ¿cartas diu? No n' he rebut cap. ¿Que no sab que las cartas sempre 's perden aquí?
—¿Trapis-onda! ¿Jo bè rebo las tèvas!
—¿Oh, las mèvas, las mèvas! Jo faig més bona lletra que voste y es més fácil que arribin á puesto. Pero en fi, ¿qué 'm deya en las tals cartas?
—Te deya qu' ets un insurgent y un revolucionari...

—¿Altra vegada! ¿Y per qué?
—Perque no fas més que sembrar lo desordre en las nostras fitas, provocant á tothom, insultant als que 't plantan cara y arribant fins al extrém d' excomunicar als bisbes, ¡als bisbes, que son especialistas en l' art d' excomunicar!...
—¿Jo, senyor, no 'm pensava que!...
—No repliquis, no repliquis: la tèva conducta no t'è dibuix, es inexcusable.
—¿La mèva conducta! ¿qué hi ha que dir de la mèva conducta? Sápiga que jo no haig de baixar la cara per ningú y que puch parlar molt alt.
—¿Tú?
—¿Jo, sí, jo! Perque ho sápiga, jo porto una vida exemplar; no 'm tracto ab húngaras, no vench asos

d' oros, no fujo de la dona, no 'm veig amenassat ab demandas de divorci, no estich entrampat, no cobro pensions misteriosas...

—¿Uy, uy, Ramonet, ets molt dolent y molt mala llengua.
—¿Jo?
—Ja veurás: no parlem més de la tèva conducta passada: aném á la futura. ¿Vols créurem á mí?
—Desde luego: ja sab que jo soch capás de...
—Sí, ja ho sè que tú ets capás de... de qualsevol cosa. Per xó mateix t' estimo y t' considero. Mira vet aquí las condicions que t' imposito: 1ª No dirás mal de cap bisbe, ni t' ficarás ab los capellans.
—Aceptat.
—Segona: no criticarás á n' en Cerralbo, ni en Val-despina, ni en Cavero, ni en Sangarrén...
—Aceptat.
—Tercera: T' abstindrás de celebrar funcions d' iglesia pèl teu us particular.
—Aceptat.
—Quarta y última: No buscarás may més rahons al diari La Fé.
—No pot ser de cap manera.
—¿Bo! ¿per qué?
—¿Vol que li digui?
—Sí.
—Pues... perque no 'm dona la gana. Si ho vol més clar, tirihí una miqueta d' aygua.—
Don Carlos (apart.)—¿Es graciós! Lo director de La Fé m' ha respost exactament lo mateix...

FANTÁSTICH.

A UN PREDICADOR DE QUARESMA

Per Dèu no sigui babau
que ab sos sermons mossen Pau
no 'n treurá ré, francament.
Y un altre cop que prediqui
la vritat, no se emboliqui
ab lo sisé manament.

Créguim, no pensí may més
tocar aquest punt per res.
Cregui un sol cop á un pavana.
Vegi los fiels que dirian
si per etzar descubrian
qu' es un Tenorio ab sotana.

Oh, ja sè que ab sa palica
va lograr d' en mica en mica
conquistá una minyoneta
hermosa com pocas n' hi há,
la qual per dissimulá
la t' com á criadeta.

Per lo tan com jo aixó sè
li aconsello pèl seu bè,
que un altre any quan á la trona
lo porti un sant pensament,
deixi está 'l tal manament
si encar t'è la tal minyona.

V. TARRIDA.

PER PASQUA.

Quan tenia sols cinch anys,
va calmar tots mos afanys
una mona molt remona;
y are que 'n tinch vintitres,
qui calma 'ls meus afanys es
una Ramona molt mona.

S. Ustr.

MONTBLANCH.

Lo que passa en la vila de Montblanch, no t'è dibuix. Ja una altra vegada ocupantnos de aqueixa població, diguerem que avants de entrarhi hi havia necessitat de taparse 'l nas.

Allí, com en la majoria de las localitats de la provincia de Tarragona, lo partit liberal está dividit, en benefici dels reaccionaris, per obra y gracia dels caciques Torres y Cañellas, que 's disputan lo mangoneig de la provincia.

Quan las eleccions municipals del any passat no hi hagué medi de que á Montblanch poguessin entendres Cañellistas y Torristas, y aquests últims, ab tot y la aliansa que feren ab los carlins, donante lo vergonyós espectáculo de que 'l lloch-tinent dels liberals anava de company de candidatura ab lo jefe dels carlins, se quedaren en minoria dintre del ajuntament, y veient que no podian remanar las cireras com haurian desitjat, se valgueren del seu Dèu lo senyor Torres y del diputat del districte Sr. Ballester, pera que apoyante en lo pretet de que á Montblanch no hi havia llistas de elegibles, fessin anular per lo Consell de Estat las eleccions.

Y cor que vols, cor que desitjas. Aixís se feu, nombrant un ajuntament gubernatiu á gust de... l' Agneta, la majordona del Plebá (rector)... Que ¿se 'n riuhen?... Donchs no ho duplin; lo rector sigué qui feu la candidatura, y, naturalment, va tirar l' aygua al seu moli, incluhint en ella al jefe dels carlins de la població, al president del Centro Católich, y á tres ó quatre carlins més, entre ells, un que no sab llegir ni escriure y que per renom li diuhen Potas. ¿Eh que está en carácter?

Y vels'hi aquí una població que, ab tot y haverhi molts y probats liberals, y tenir un alcalde que 's diu... liberal, y empunyant las riendas del govern lo partit liberal, la governa una majordona; perque han de saber que 'l liberal alcalde no fa res sense comunicarlo avans al rector, y aquest no ho sanciona sense que préviament ho hagi consultat ab l' Agneta.

Y de tales polvos, salen... aquestas targetas que circulan l' altre dia:

Dios, Patria, Rey.—En sufragio de las almas de los que murieron en campaña en defensa del Altar y del Trono, el día 14 de los corrientes y hora de las 10 de su mañana, se celebrarán en la parroquia iglesia de Santa Maria la Mayor de esta villa solemnes honras fúnebres.

Lo que se participa á V. suplicándole su asistencia á tan religioso acto.—R. I. P.—Montblanch 9 de Marzo de 1888.

Y allí haurian vist á casi tots los individuos del ajuntament pregant per las animetas dels pobrets que moriren en defensa del Altar y del Trono, y al liberal alcalde y á la seva senyora, donant lo pésam als pares y germans dels carlins difunts.

Y si volen més probas del liberalisme de tal alcalde, allá va un botó per mostra. Un dels primers actes que feu al empunyar la vara gubernativa, sigué dispoar que 'l ajuntament, en tots los cassos que necessiti música, utilisi la que dirigeix l' ex-director de la xaranga que portava l' cabecilla Tristrany; y l' altre dia acompnyant al ajuntament, la tal música tocava una marxa titulada La entrada triunfal de D. Carlos.

¿No 'ls sembla mentida que hi hagi homens que 's titulin liberals y que per la vanitat de empunyar una vara d' alcalde, se prestin á fer de fantoche á la faramalla clerical?

Donchs lo senyor Fargaté de Montblanch es un d' ells.

K.

Tots los rius més caudalosos
desembocan en la mar;
més hi han rius á Barcelona
que desayguan prop del Parch.

No firmis res en divendres,
ni t' embarquis en dimars,
ni portis abatas curtas
ni amichs vulguis si ets casat.

Si en lo camí de la vida
trobessis a guá barranch,
desviat de aque la senda;
pero ves sempre endavant.

P. TALLADAS.

Quan contemplo un ós y un home
recorrent carrers y plassas,
penso que l' ós es lo poble
y l' home 'l govern d' Espanya.

Marxan d' Espanya las cosas
lo mateix que una tartana
qu' encare que ab bon camí
va sempre fent sotragadas.

J. GAP.

Segons diu un periódich, en la Exposició universal qu' está preparantse á tota pressa, s' hi instal·lará un gran telescopi, ab lo qual y mediant una módica retribució, 's podrán veure las estrellas.

Qué volen que 'ls digui; 'm sembla que l' empresari de la ullera no farà negoci, per la competencia que t'è de ferli D. Francisco de Paula.

Quan aquest senyor presentí 'ls comptes de l' Exposició veurém las estrellas de franch, al mitj del dia, y sense necessitat de telescopi.

Al fer l' Alonso Martínez en lo Congrés l' exposició del programa del partit fusionista, va demostrarse més inclinat als conservadors que no als demócratas.

Ja ho diu lo refrán: «quan la carn es del llop, ella mateixa se n' hi va».

Al Senat no ha pogut aprobarse la lley del Jurat, per no haverse reunit numero suficient de senadors.

S' hagués tractat de repartir credencials y 'l saló s' hauria omplert de gom á gom.

No seria mal que als senadors se 'ls cambiés una mica 'l nom. En lloch de Senadores, á dreta lley haurian de anomenarse Cenadores.

La comissió de regidors de Barcelona que ha anat á Madrid á gestionar la resolució de alguns assumptos, no contenta ab celebrar un sens fi d' àpats y francatxelas, avants de tornar, ha fet un viatjet de recreo á Toledo.

Suposo que hi haurá anat per menjar una anguila legitima.
Ja fá molt temps que 'ls nostres concejals no viuhen més que de l' anguila.

Y ara quan tornin será precis donar als comissionats lo títol de ciutadans beneméritos.
Els podrán dir que per lograr lo que volian, han ha-

gut de emplear molts passos y exposarse á una malaltia de ventrell.

—Desenganyéuvs, dirán al explicar las sévas gestions y 'ls séus banquetes: quan á Madrid se vol conseguir alguna cosa, un s' hi ha de fer á caixaladas.

A Motril hi ha hagut desórdres per mor' de la canya de sucre. Los cultivadors de aquest producte no están contents del préu que n' ofereixen los fabricants y 's desesperan.

Lo que deya un fusionista:

—Mentida sembla qu' en un país com aquest en que 'l turró tant abunda, la canya de sucre vaja tan abandonada.

En Nocedal tracta de publicar un nou periódich per fer la guerra á D. Carlos, en nom del partit carlista.

Lo periódich de 'n Nocedal se titulará *El Trono*.

Entenémns: ¿el *Trono* ó el *Tronado*?

Opinió de un carlí sobre l' última evolució del rey del As d' oros:

—Desenganyéuvs, aquest cambi no pot atribuirse més que á una cosa. M' hi jugo 'l coll que al nostre rey y senyor, las húngaras li han fet perdre 'l senderi.

Diu un telégrama de Lisboa:

«Careix en absolut de fonament que 'l rey de Portugal assisteixi á la inauguració de la Exposició de Barcelona.

Don Francisco per las sévas patillas:

—No serán portugueses lo que faltin.

Llegeixo en un diari de la capital d' Espanya:

«L' Ajuntament de Madrid ha resolt establir jardins en varios sitis públics.»

¡No n' estarà poch de content don Francisco de Paula al enterarse de la noticia!

—¡Vaja!—dirá—¡tan que cridan pels jardins qui he fet posar, y á Madrid, que son més sabís, ja 'm comensan á imitar!

Varios periódichs carlistas han inaugurat una campanya á favor del restabliment de la inquisició.

Ho haguessen fet al hivern,
jo no hauria dit que nó;
pero... acostantse l' istiu...
¡dimontri! ¡quina caló!

La veritat es que aquestos periódichs que s' entreteñen ab semblants propagandas, á més de dirse carlistas, haurian de titularse somia-truytas.

¡Perque mirin que á últims del sigle dinou venir ab embaixadas d' aquesta naturalesa...!

Se necessita ser molt papanatas.

O molt de la broma.

L' escala de honor que s' está construhint á la Casa gran será de marmol roig de Alicante.

¡Bona idea!

Si h' trobo que será molt difícil averiguar si 'l marmol de l' escala estarà roig de rubor ó de vergonya.

A D. Lluís Comenje, director de *El Barcelonés*, van nombrarlo metje del Laboratori microbiològich municipal que dirigeix lo doctor Ferrán.

Ara que té 'l càrrech, á més del sou que disfruta, l' Ajuntament se proposa concedirli una gratificació de 2,000 pessetas anuals.

¡Dos mil pessetas de incens per dispararlo desde las columnas del *Barcelonés*! ¿Saben que n' hi ha prou per empudegar tot Barcelona?

Y á propòsit, Sr. Dr. Ferrán. Vosté que ab tan talent estudia 'l microbi de la rabia, del cólera y de la tisis ¿no podria dedicar la seva inteligencia al estudi de un altre microbi tan ó més pernicios que aquestos?
¡Cuidado qu' es terrible 'l microbi del favoritisme!

Per quan vingui la reyna regent á Barcelona, se projecta la construcció de un arch de triunfo en la Plassa de Tetuan, embocadura del carrer de Còrtes.

A Barcelona aquets archs que vol fé en Rius y Taulet li fan tots igual efecte...
¿Saben quin? Li fan l' *arquet*.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA-CARTA.—*Fi-la-del-fi-a.*
2. ANAGRAMA.—*Gosset-Gestos.*
3. TRENCA-CLOSCAS.—*Tirso de Molina.*
4. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Faustino.*
5. GEROGLIFICH.—*Un any té dos semestres.*

Han endavinat totes las solucions los ciutadans E. Padrell de Reus, Miranius y Pep de la Estratagema; 4 Un cómic tronat y Xiu-xiu; 3 Palitrocas y Xafagats; y 2 no més J Gros Bosch, Devora punts y Gratallops.

XARADA.

Un meu gran amich
ne té una xicota
que 'l véurela dihuen:
—Ma noy quina mossa!
Se diu *dos-hu-inversa*
y *quarta*, y es noya
tan fresca, bonica,
tan pura y hermosa,
que *tres invertida*
(¡que hi enrahona)
li diu:—Ets un àngel!
ets tot, á qui adora
mon cor, que al mirarte
batega ab més forsa.

RALIP.

ANAGRAMA.
La Tot feya una total
per la brusa de 'n Pasqual.
DOMINGO GRAU.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horissontal: consonant.—
Segona: part de cos huma.—Tercera: Idem.—Quarta:
un ofici.—Quinta: en los billars.—Sexta: un número.
—Séptima: consonant.

UN AFICIONAT.

PROBLEMA.

Dividir lo números 196 en quatre parts, de manera que la primera sumada; la segona restada; la tercera multiplicada y la quarta dividida per un mateix número, donguin totes igual resultat.

MEFISTÓFELES.

GEROGLIFICH.

7 REB
ALLA
+
OSVII

PAQUITO.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Angel de la Guarda, Pastoret del Montsant, Caballero sin gracia, J. N. Alias, Pere Galindayna, Net de Otjer, J. Gros Bosch, J. Artoia S., Xascat, Noy de Tretze anys, M. J. G., P. Alegria, Xibidells, J. Boidú Dr. Tranquil, Un Aficionat, T. Cuxart Pujol, Xafagats, B. B. R. Lleó, C. Corrony Ricu Gual y Molls: *Lo que 'ns envian no ja per casa.*

Ciutadans Rodas, L. Lopez y Lopez, Xicot com cal, J. T. Anguila, Candor Salamé, Marangy, Linet del Pont, J. Staransa y A. Gibert: *Insertaré alguna cosa de lo que 'ns remet.*

Ciutada Hamlet: Desitjariem recompensar la seva constancia; pero l' article que 'ns remet encare no es insertable.—E. Vilare: Insertaré los sonets y alguna cantarella.—Pallaringas: Hi ha l' idea per un excelent article; pero tal com l' ha escrit vosté resulta llargh y molt diluít.—Petrus: Si no varem contestarli es senya que no reberem la carta: la poesia que 'ns remet es incorrecta, y l' acudit no val la pena.—J. A. X.: L' article de vosté ofereix escassa novedat.—J. A.: Las dugas composicions son fluytas.—J. Planas: Miraré de publicarho.—F. Sisa: Las composicions que 'ns envia son molt desiguals.—F. Sugranyes: lo mateix li dihem per lo que respecta a las de vosté.—J. Ayné Rabell: Una serie de circunstancias que seria molt llargh d' explicar y may cap mala intenció va impedirnos, de quedar, be ab vosté. Estém tan absorbits de treball que se 'ns ha de perdonar si cometém alguna falta involuntaria Envihi alguna cosa y procuraré insertarla.—Dos fangadors: Expliqui 'l fet més clarament y vingui ab una firma al peu que 'n respongui.—G. Rosat: Las composicions de vosté revelan facilitat; pero son incorrectas.—F. Comas Blanch: Lo dibuix indica bonas disposicions; pero no es aprofitable.—Dolors Mont: Lo que 'ns remet aquesta senmana es fluyt.—Emilia: Lo mateix li dihem a vosté.—Japet de l' Orga: No s' enfil, home, no s' enfil: ja sab que no sem lo que volém sino lo que podem. Per lo demes res de lo que se 'ns envia 'ns fa nosa. Cónstili.—Follet: De las dugas composicions la curta 'ns va molt bé: la llarga esta ben versificada; pero dat que l' assumpto es molt petit, hi ha massa versos.

LOPEZ, Editor.—*Rambra del Matj, 20.*

Barcelona: Imp. de Lluís T. sso, Arch de l' Teatró, 21 y 23.

EN LO PANORAMA DE PLEWNA. (Dibuix de J. L. Pellicer).

—Y á que vé que fassin passá una senyora per aqueixas tenebras?—
—Dona, deu esser perque es Senmana Santa....